

FOTO: DAN HANSSON

Liza Olsson hette Lars innan hon bytte namn. Att komma ut på jobbet ländes lättare än hon förväntade sig, berättar hon.

"Kollegerna gav mig örhängen"

Publicerad: 31 juli 2010, 04.00

Redan som barn ville Liza vara flicka, men hon var född i en pojkes kropp. När hon för första gången gick till jobbet som sig själv var hon 60 år och chef på ett stort företag. – Gubbarna på golvet började kalla mig för Liza innan cheferna gjorde det, säger hon.

Liza Olsson har precis gått i pension. Hon har arbetat som sektionschef på Holmen Paper i Norrköping, hennes arbetsplats hade 650 anställda. Sina sista år på företaget har hon fått vara sig själv – Liza.

– Jag kom ut 2007, då hade jag precis fyllt 60 år och kände att det var dags. Jag hade funderat på det en gång tidigare när jag var i 30-årsåldern, men precis innan jag hann berätta det för min dåvarande fästmo sa hon att hon var gravid. Så jag la det åt sidan.

Liza berättade för en arbetskamrat att hon varit på en sminkkurs och visade upp bilder på sig själv som kvinna. Det var första steget, sedan önskade hon sig örhängen i födelsedagspresent.

–Jag berättade för ytterligare några tjejer på jobbet. När arbetskamraterna firade mig fick jag ett par örhängen. Min chef överlämnade dem, det var inget konstigt.

Snart spred det sig på företaget att Liza var transvestit. Hon fick inga direkta reaktioner, ingen sade något om det. Men många ställde frågor till hennes närmaste arbetskamrater.

–Jag ville gå till jobbet som Liza så jag bad mina transvestitvänner om råd. Alla sa att jag inte skulle göra det, de var övertygade om att jag skulle få problem.

Men hon gjorde det ändå. Efteråt fick hon veta att folk ringde till varandra på fabriken den dagen och sa att Lars kommit dit som transa. I början gick hon till jobbet som Liza någon gång i månaden. På Valborg 2008 brände hon upp Lars alla kläder.

När Liza ser tillbaka tycker hon att företaget agerat på ett bra sätt. Man ändrade hennes namn i personalregistret så det stod Liza i stället för Lars på lönespecifikationen och varje morgon när hon drog sitt passerkort stod det "Välkommen Liza" på displayen. När företaget bjöd in alla kvinnliga chefer till en träff på huvudkontoret var även hon bjuden. En gest som betydde mycket.

–Gubbarna på golvet började kalla mig för Liza innan cheferna gjorde det. Bara en gång kände jag mig diskriminerad, det var när min närmaste chef sa "Lars, du ska inte ha så korta kjolar på dig". Han sa det i personalrummet inför alla, då upplyste jag honom om diskrimineringslagstiftningen.

Liza och flickvännen har precis kommit hem från en semester på Gotland, där de ska köpa hus. De ska gifta sig så småningom. I oktober förra året tog Liza bort alla sina mansnamn från folkbokföringen. Hon tycker att hon haft tur – det var inte alls så farligt att komma ut som hon trodde.

–Jag har haft så mycket fördomar, jag trodde att det skulle bli hemskt. Många har säkert fördömt mig men ingen har sagt någonting till mig. För några år sedan trodde jag att det var helt omöjligt för mig att komma ut som transvestit. Jag hade verkligen fel.

Läs mer

[Många kvar i jobbets garderober](#)

NEGRA EFENDIĆ

08-13 52 84

negra.efendic@svd.se